

Scriitoarea americană Louisa May Alcott s-a născut la 29 noiembrie 1832, la Germantown, Pennsylvania, fiind a doua fiică a lui Amos Bronson Alcott și a lui Abigail „Abba” May. În anul 1840, familia s-a mutat la Concord, unde Louisa a făcut cunoștință cu viața la țară, împărțindu-și timpul între „piesele” jucate cu surorile ei, piese pe care le scria ea însăși, și plimbările prin natură. În anul 1852, Louisa publică, în hebdomadarul lui Peterson, sub pseudonimul Flora Fairfield, primul ei poem — *Lumina soarelui*. Trei ani mai târziu, în 1855, publică primul ei roman, *Fabulele florilor*.

În 1862, Louisa pleacă la Washington, pentru a servi drept infirmieră în Războiul Civil. Asemenea multor alte infirmiere, Louisa a contractat febră tifoidă și, deși s-a recuperat treptat, efectele mercurului folosit în acele vremuri drept tratament aveau să-și pună amprenta pe tot restul vieții ei. Din perioada aceasta datează romanul *Schițe din spital* (1863), urmat de *Dispoziții* (1864).

Apoi, editorul scriitoarei, Thomas Niles, i-a cerut un roman „despre și pentru fete”. Întrucât își petrecuse viața alături de surorile sale, Louisa a reușit ca în numai două luni și jumătate să scrie *Micuțele doamne*, roman inspirat din propria-i experiență. Publicată la 30 septembrie 1868, cartea a avut un succes imediat, vânzându-se în mai mult de 2 000 de exemplare. Urmarea a fost un al doilea volum (1869), care s-a vândut într-un tiraj de 13 000 de exemplare.

În anul 1870 publică *Bătrânele fete demodate*, iar în același an pleacă în Europa însoțită de sora ei mai mică, May. Este o perioadă în care succesele scriitoarei urmează unul după altul: 1871 — *Micuții domni*, 1873 — *Munca*, 1874 — *Opt verișori*, 1876 — *Trandafirul înflorit*.

Louisa May Alcott devine o adevărată luptătoare pentru drepturile femeii, fiind prima care-și va exercita dreptul la vot în comitetul electoral al școlii din Concord. Deși își continuă activitatea literară, publicând în 1886 romanul *Băieții lui Jo*, mercurul folosit drept tratament începe să-și facă simțite consecințele. În 1888 moare tatăl ei, iar două zile mai târziu, pe 6 martie, la vârsta de 56 de ani, se stinge din viață, la Boston, și Louisa May Alcott.

PARTEA A DOUA

Traducere din engleză de
OANA-CELIA GHEORGHIU

că și-a dat foc de trei ori până acum. Dar, în pofida acestor aspecte lipsite de romantism, nu am nimic de care să mă plâng și nu m-am simțit niciodată în viață mai strașnic. Scuzați expresia, dar, trăind printre băieți, nu pot să nu le împrumut din când în când felul de a vorbi.

— Da, Jo, cred că recolta ta va fi una bună, începu doamna March, gonind un greiere mare care îl speria pe micul Ted.

— Nici pe jumătate la fel de bună ca a ta, mamă! Iat-o aici, și nicicând nu-ți vom putea mulțumi îndeajuns pentru ce ai semănat și ce ai cules cu atâta răbdare! strigă Jo cu impetuozitatea plină de dragoste pe care nu o depășise niciodată.

— Sper că va fi mai mult grâu și mai puțină neghină cu fiecare an, zise Amy încet.

— Un snop mare, dar știu că este loc în inima ta pentru el, dragă Marmee, adăugă Meg cu voce dulce.

Mișcată, doamna March reuși numai să-și întindă brațele, de parcă ar fi dorit să-și strângă copiii și nepoții lângă ea, și spuse, cu chipul și vocea pline de dragoste maternă, recunoștință și umilință:

— O, fetele mele, oricât veți trăi, nu pot să vă doresc o fericire mai mare ca aceasta!

Cuprins

CAPITOLUL XXIV <i>Bârfe</i>	5
CAPITOLUL XXV <i>Prima nuntă</i>	22
CAPITOLUL XXVI <i>Încercări artistice</i>	32
CAPITOLUL XXVII <i>Lecții literare</i>	47
CAPITOLUL XXVIII <i>Experiențe domestice</i>	58
CAPITOLUL XXIX <i>Vizite</i>	80
CAPITOLUL XXX <i>Consecințe</i>	98
CAPITOLUL XXXI <i>Corespondenta noastră din străinătate</i> ..	114
CAPITOLUL XXXII <i>Necazuri din dragoste</i>	129
CAPITOLUL XXXIII <i>Jurnalul lui Jo</i>	146
CAPITOLUL XXXIV <i>Un prieten</i>	165
CAPITOLUL XXXV <i>Durerea inimii</i>	187
CAPITOLUL XXXVI <i>Secretul lui Beth</i>	203
CAPITOLUL XXXVII <i>Noi impresii</i>	212
CAPITOLUL XXXVIII <i>La păstrare</i>	229
CAPITOLUL XXXIX <i>Laurence cel Leneș</i>	247
CAPITOLUL XL <i>Valea umbrelor</i>	266
CAPITOLUL XLI <i>Învățând uitarea</i>	275

CAPITOLUL XLII <i>Atât de singură</i>	292
CAPITOLUL XLIII <i>Surprize</i>	303
CAPITOLUL XLIV <i>Domnul și doamna mea</i>	327
CAPITOLUL XLV <i>Daisy și Demi</i>	335
CAPITOLUL XLVI <i>Sub umbrelă</i>	344
CAPITOLUL XLVII <i>Vremea recoltei</i>	365

LOUISA MAY ALCOTT
GOOD WIVES

Motion Picture Artwork:
© 2019 CTMG. All rights reserved.
Jacket design by Headcase Design

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALCOTT, LOUISA MAY

Micuțele doamne / L.M. Alcott; trad. din lb. engleză de Oana-Celia
Gheorghiu. - București: Leda Edge, 2025-

2 vol

ISBN 978-606-088-780-5

Partea 2. - 2025. - ISBN 978-606-088-778-2

821.1111

CAPITOLUL XXIV

Bârfe

CA SĂ O PUTEM LUA DE LA CAPĂT și să mergem la nunta lui Meg cu mintea limpede, ar fi bine să începem cu câteva bârfe nevinovate despre familia March. Și aici permiteți-mi să folosesc drept punct de plecare faptul că, dacă, din întâmplare, cei mai în vârstă consideră că e prea mult „amor” în poveste, cum mă tem eu că vor face (nu mi-e teamă că cei mai tineri vor avea astfel de obiecții), pot să le spun, odată cu doamna March: „La ce v-ați putea aștepta când am patru fete vesele în casă și un tânăr vecin elegant dincolo de gard?”

Cei trei ani care s-au scurs au adus numai câteva schimbări liniștitei familii. Războiul s-a terminat, iar domnul March este acasă, în siguranță, ocupat cu cărțile lui și cu mica parohie, care a găsit în el un pastor prin vocație, dar și prin har, un om liniștit și studios, bogat în înțelepciunea care este mai bună decât învățătura, în mila pe care toată lumea o numește frățescă, precum și în cucernicia care înflorește în firea umană, făcând-o măreață și încântătoare.

Toate aceste calități, în ciuda sărăciei și a integrității riguroase care l-au ținut departe de succese mai lumeste, au atras alături de el multe persoane demne de stimă, așa cum ierburile dulci atrag albinele și, la fel de natural, le-a

oferit și el mierea în care cei 50 de ani de experiență nu au distilat nicio picătură de amar. Tinerii cinstiți l-au găsit pe intelectualul cărunt la fel de tânăr în spirit ca ei, iar femeile gânditoare sau pline de necazuri i-au împărtășit îndoielile, sigure că vor găsi la el cea mai blândă înțelegere și cel mai înțelept sfat. Păcătoșii și-au mărturisit păcatele omului cu inima pură și au fost dojeniți și absolviți. Oamenii dăruiți au găsit în el un tovarăș. Cei ambițioși au văzut o ambiție mai nobilă decât a lor și chiar oamenii de lume i-au recunoscut credințele ca fiind frumoase și sincere, cu toate că „nu aduc niciun folos”.

Pentru cei din afară, cele cinci femei pline de energie păreau să conducă toată casa și, în multe privințe, așa se și întâmpla, dar liniștitul cărturar, înconjurat de cărți, era totuși capul familiei, conștiința căminului, ancoră și springin, pentru că la el veneau femeile ocupate și îngrijorate la vremuri de restriște, aflând în acesta, în cel mai concret sens al acestor cuvinte sacre, un soț și un tată.

În vremea aceasta, fetele și-au lăsat inima în mâinile mamei lor, spiritul, în cele ale tatălui și amândurora, care trăiau și munceau cu credință pentru copilele lor, le-au oferit o dragoste care creștea odată cu ele și le ținea împreună prin cele mai scumpe legături care binecuvântează viața și transcend moartea.

Doamna March este la fel de sprintenă și de voioasă, deși e mai căruntă față de cum am văzut-o ultima oară, iar acum este atât de prinsă de treburile cu Meg, încât spitalele și adăposturile încă pline de băieți răniți și de văduve ale soldaților duc în mod clar lipsa vizitelor misionarei cu aptitudini materne.

John Brooke și-a făcut datoria bărbătește timp de un an, a fost rănit, l-au trimis acasă și nu i-au mai permis să revină pe front. Nu a primit stele sau trese, dar le-ar fi meritat, pentru că a riscat cu bucurie tot ce avea, iar viața și dragostea sunt foarte valoroase când sunt în plină floare. Resemnat cu lăsarea la vatră, și-a dedicat timpul să se vindece, să înceapă o afacere și să câștige o casă pentru Meg. Cu bunul-simț și independența care îl caracterizau, a refuzat ofertele mai generoase ale domnului Laurence și și-a luat slujba de bibliotecar, simțindu-se mai mulțumit să înceapă cu un salariu câștigat în mod cinstit decât să riște ceva cu bani împrumutați.

În vremea asta, Meg își împărțea timpul între muncă și așteptare, devenind din ce în ce mai feminină în caracter, pricepută în artele gospodăriei și mai frumoasă ca oricând, pentru că dragostea înfrumusețează. Avea ambițiile și speranțele ei de domnișoară și simțea uneori dezamăgire la ideea felului umil în care are să-și înceapă noua viață. Ned Moffat tocmai se căsătorise cu Sallie Gardiner, iar Meg nu se putea abține să nu compare casa lor frumoasă, trăsura, nenumăratele cadouri și hainele superbe cu ale ei, dorindu-și în secret să fi avut la fel. Dar cumva pizma și nemulțumirea au dispărut curând, la gândul dragostei pline de răbdare și a muncii grele pe care o depunea John în căsuța care o aștepta și, când stăteau alături la asfințit, vorbind despre micile lor planuri, viitorul părea atât de frumos și de luminos că uită de splendoarea în care trăia Sallie și se simți cea mai bogată și mai fericită fată din toată creștinătatea.

Jo nu s-a mai întors la mătușa March, pentru că bătrânei i-a plăcut atât de mult de Amy că a mituit-o oferindu-i

lecții de desen cu unul dintre cei mai buni profesori și, de dragul acestui avantaj, Amy ar fi acceptat să slujească o săptămână chiar mai dificilă. Așa că și-a dedicat diminețile dătoriei și după-amiezile plăcerii, și a mers minunat. În timpul acesta, Jo s-a dedicat literaturii și lui Beth, care a rămas fragilă mult după ce scarlatina a ajuns doar o amintire. Nu chiar bolnavă, dar niciodată făptura rumenă și sănătoasă care fusese înainte, și totuși mereu veselă, plină de speranță și calmă, ocupată cu îndatoririle ei liniștite la care ținea, prietena tuturor și un înger în casă, mult înainte ca aceia care o iubeau să afle asta.

Atât timp cât ziarul *The Spread Eagle* îi plătea un dolar pe articol pentru „prostiile” ei, Jo se simțea o femeie cu mijloace materiale și își depăna cu hărnicie micile povestioare romantice. Dar în mintea ei ambițioasă fierbeau planuri mărețe, iar cuptorul din pod aduna un vraf din ce în ce mai mare de manuscrise pătate de cerneală, care aveau să aducă într-o zi numele de March pe calea celebrității.

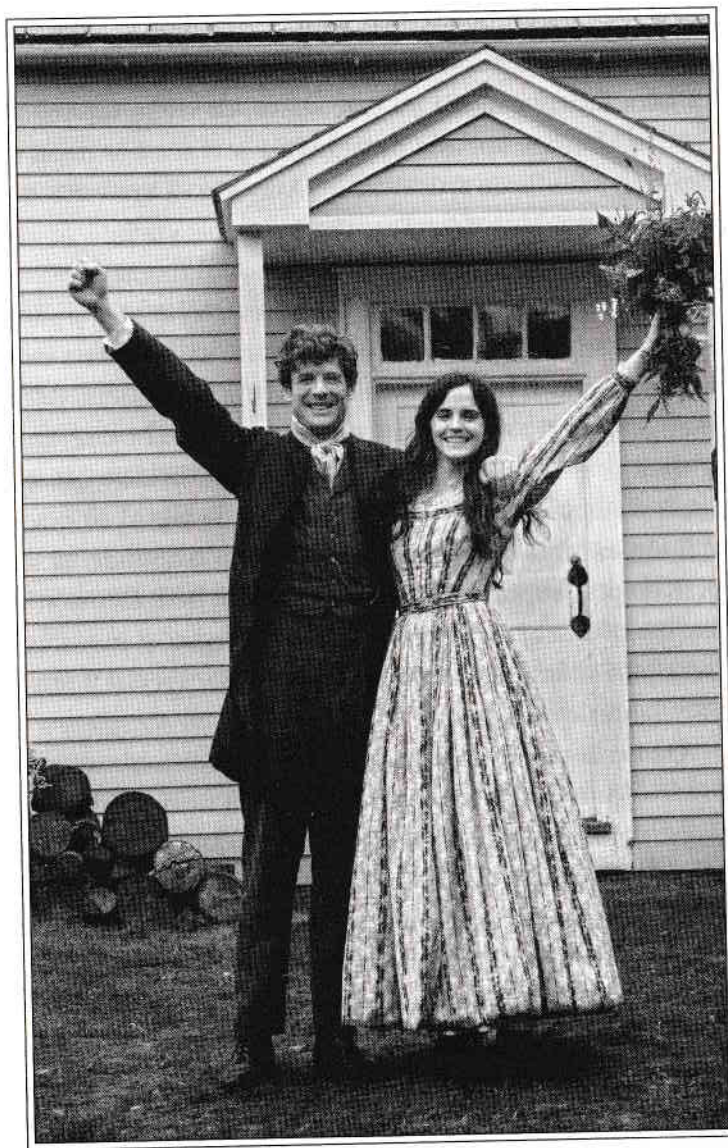
Laurie, care s-a dus ascultător la colegiu pentru a-i face plăcere bunicului său, trecea acum prin el cât putea de lejer, ca să-și facă plăcere sieși. Favoritul tuturor, datorită banilor, manierelor, talentului, precum și celei mai bune inimi care îl băga uneori în belele pe posesorul ei ca să-i scoată pe alții, era în mare pericol de a fi răsfățat și poate că ar fi fost, ca mulți alți băieți promițători, dacă n-ar fi avut un talisman împotriva răului în amintirea bunului bătrân căruia îi datora succesul, a prietenei materne care îl veghea ca pe propriul copil și, nu în ultimul rând, în faptul că știa că patru fete nevinovate îl iubeau, îl admirau și credeau în el din toată inima.

Fiind doar un „băiat din carne și oase”, evident se juca și flirta, se transforma într-un dandy acvatic, sentimental sau sportiv, după cum indica moda la colegiu, sâcâia și era sâcâit, vorbea urât și nu o dată a fost periculos de aproape de suspendare sau exmatriculare. Dar cum spiritul înalt și dragostea de distracție erau de vină pentru aceste farse, reușea de fiecare dată să se salveze printr-o confesiune sinceră, onorabilă căință sau incredibila-i putere de convingere, pe care o stăpânea la perfecție. De fapt, el se mândrea cu aceste escapade și îi plăcea să le sperie pe fete cu descrieri detaliate ale triumfurilor pe care le repurta asupra furioșilor tutori, a demnilor profesori și a dușmanilor învinși. „Bărbații de la mine din clasă” erau eroi în ochii fetelor, care nu oboseau niciodată să-i cerceteze pe „prietanii noștri”, cărora li se îngăduia adeseori să se încălzească la zâmbetele acestor minunate făpturi, când Laurie îi aducea cu el acasă.

În special Amy se bucura de această înaltă cinste și devenise o adevărată *belle* între ei, pentru că manierele sale de doamnă înfloriseră devreme și învățase să se servească de darul fascinației cu care fusese înzestrată. Meg era prea pătrunsă de John al ei propriu și personal ca să o mai intereseze alți lorzi ai creației, iar Beth, prea timidă să facă altceva decât să tragă cu coada ochiului la ei, minunându-se cum îndrăznea Amy să le comande, dar Jo se simțea în elementul ei și găsea destul de dificil să se abțină și să nu imite purtările, exprimările și îndemânarea domnilor, care îi veneau mai natural decât buna-cuviință destinată tinerelor domnișoare. Toți o plăceau la nebunie pe Jo, dar nu se îndrăgosteau de ea, deși numai câțiva au scăpat fără să plătească tributul sentimental al unui suspin sau două

în fața altarului lui Amy. Iar discuția despre sentimente ne duce în mod normal la „cuibul porumbeilor”.

Așa se numea căsuța cafenie pe care domnul Brooke o pregătise să-i fie prim cămin lui Meg. Laurie o botezase, spunând că era foarte potrivit pentru cuminiții amorezi care „mergeau alături ca două turturele, giugiulindu-se asemenea”. Era o clădire micuță, cu o grădiniță în spate și un gazon cât o batistă în față. Aici Meg dorea să aibă o fântână, arbuști și flori din abundență, cu toate că momentan fântâna era reprezentată de un ciubăr bătut de vânturi, care arăta ca un vas de ceai prăpădit, arbuștii constau în câteva larice tinere, care nu se hotărau dacă să trăiască sau să moară, iar abundența de flori era doar sugerată de regimentele de bețe care indicau unde fuseseră plantate semințele. Dar interiorul era de-a dreptul fermecător, iar fericita mireasă nu-i găsea niciun defect, din pod până în pivniță. E clar, salonul era atât de îngust, încât era un adevărat noroc că nu aveau pian, pentru că nu ar fi încăput niciodată, sufrageria era atât de mică, încât șase persoane o aglomerau, iar treptele de la bucătărie păreau construite cu scopul de a-i azvârli pe servitori și harababura de porțelanuri direct în lada de cărbuni. Dar, odată obișnuit cu aceste mici neajunsuri, nimic nu putea fi mai bine de atât, pentru că bunul-simț și bunul-gust dominaseră mobilatul, iar rezultatul era deosebit de satisfăcător. Nu erau mese cu blat de marmură sau oglinzi lungi ori draperii de dantelă în salonaș, ci doar mobilă simplă, o grămadă de cărți, un tablou drăguț sau două, un suport pentru flori în fereastra boltită și, împrăștiate peste tot, darurile frumoase venite din mâinile prietenilor, cu atât mai frumoase prin mesajul de dragoste pe care îl aduceau cu ele.

Laurie o botezase, spunând că era foarte potrivit pentru cuminiții amorezi care „mergeau alături ca două turturele, giugiulindu-se ca doi porumbei”.

Nu cred că sculptura de marmură albă reprezentându-i pe Psyche și Cupidon și-a pierdut din frumusețe pentru că John făcuse consola pe care stătea, că vreun tapițer ar fi putut drapa draperiile de muselină mai frumos decât o făcuseră mâinile de artistă ale lui Amy sau că vreo altă cămară era mai bine dotată cu urări de bine, cuvinte vesele și speranțe de fericire ca aceea în care Jo și mama ei puseseră cele câteva cutii, butoiașe și pachete ale lui Meg și sunt incredințată din punct de vedere moral că bucătăria nouă-nouță n-ar fi putut fi la fel de plăcută și de curată dacă Hannah n-ar fi așezat fiecare oală și tigaie de 12 ori la rând și dacă n-ar fi pregătit focul pentru clipa în care „sosea acasă domnul Brooke”. Mă îndoiesc și de faptul că orice altă tânără soție și-a început viața cu așa o abundență de perii de praf, suporturi și pungii, pentru că Beth făcuse atâtea, încât să le ajungă până la nunta de argint și inventase trei tipuri diferite de cârpe de șters vesela, special pentru porțelanurile de la nuntă.

Oamenii care îi angajează pe alții să facă toate acestea în locul lor nici nu știu ce pierd, pentru că sarcinile domestice sunt înfrumusețate dacă le fac niște mâini iubitoare, iar Meg a găsit atât de multe dovezi ale acestui fapt în cuibușorul ei, de la vasele din bucătărie până la vaza de argint de pe măsuța din salon, care vorbeau de la sine despre dragostea de casă și gândurile bune ale locuitorilor săi.

Ce trai fericit își puseseră la cale împreună, câte drumuri după cumpărături, ce greșeli amuzante au făcut și ce hohote de râs au stârnit chilipirurile ridicole ale lui Laurie! În pasiunea lui pentru glume, tânărul, deși aproape trecut prin colegiu, era mai băiețel ca niciodată. Ultimul său capriciu fusese să aducă la fiecare vizită săptămânală câte

ceva nou, util și ingenios pentru tânăra gospodină. Ba o geantă cu ace de siguranță, ba o răzătoare de nuci minunată care s-a făcut bucăți de la prima utilizare, ba un ascuțitor de cuțite care a distrus toate cuțitele, o mătură care lua scamele de pe covor, dar lăsa în urmă praful, un săpun care scutea de muncă, dar lua pielea de pe mâini, clei infailibil care nu lipsea ca lumea decât degetele cumpărătorului păcălit și tot felul de tinichele, de la o pușculiță pentru bănuți la un minunat boiler care spăla în abur, cu toate șansele să sară în aer în orice clipă.

Degeaba îl ruga Meg să înceteze. John râdea de el și spunea că este ajutorul lui Moș Crăciun. Era cuprins de mania de a deține toată ingeniozitatea yankee și, considerându-i pe prietenii săi tocmai potriviți pentru asta, aduna în continuare. Așa că fiecare săptămână aducea câte o nouă drăcovenie.

Până la urmă, totul a fost pus la punct, chiar și aranjamentele din săpun colorat făcute de Amy să se potrivească la culoare cu fiecare cameră în parte, iar Beth a aranjat masa pentru prima cină.

— Ești mulțumită? Te simți ca acasă? Simți că o să fii fericită aici? o întrebă doamna March în timp ce trecea mână în mână cu fiica ei prin încăperile noului regat, pentru că acum păreau mai apropiate ca oricând.

— Da, mamă, pe deplin mulțumită, datorită vouă, tuturor, și sunt atât de fericită că nici nu pot să exprim în cuvinte! zise fata cu o privire mai grăitoare decât cuvintele însele.

— Era și mai bine dacă avea o servitoare sau două, spuse Amy ieșind din salon, unde se străduise să-și dea seama dacă Mercurul din bronz stătea mai bine pe etajera pentru bibelouri sau pe polița căminului.